

Da, v skladišče, kjer bo še manj zaslužila in kjer bodo prejemki ob tednu še bornejši kakor so bili doslej.

Gospodar se je obrnil, mimogrede pljunil v kot za vrata in grozeče dvignil roko: »Sa nova let pom spet prišla. Če ne pom topila ot tebe tenar, poš lahko šel is moja hiš!«

Te zadnje besede so se v težkem premišljevanju uboge Ane spremenjale v najodurnejše slike in ji kakor grozeč opomin plesale pred očmi. V glavi ji je bobnelo od stranskega premišljevanja, ki jo je navdajalo pred negotovo bodočnostjo.

Zunaj se je zmrabilo. Slavica je skuhala čaj in postavila na mizo tri pločevinaste skodelice. Potlej je prinesla na mizo zapečeni hleb kruha, belega kruha, ki je bil edini priboljšek trem slovenskim sirotam za praznik Kristusovega rojstva. In odrezala je vsakemu kos.

Darček je prijel kos kruha v roko, se stisnil v vznožje postelje k materi ter hlastno jedel. Toda preden je pojedel, je od izmučenosti tega dne zasnul z načetim kruhom v roki v spanec.

Slavici kruh ni teknil. Popila je čaj. In v mraku, ki se je lovil po slabo ogreti izbi, se je pritipala do postelje, se stisnila k materi in ti-

ho vprašala: »Mama, kdaj se bo povrnil očka iz Amerike?« »Mogoče kmalu. Pisala mu bom spet, naj za gotovo kmalu pride domov«, se je zlagala mati. Glas ji je drhtel, ko je govorila neresnico in prikrivala otroku, ki se je očeta komaj spominjal iz svoje nežne mladosti, da je moža že pred šestimi leti ubil plaz v rudniku, daleč, daleč proč od žene in dveh nebogljenih črvčkov. »Moj Bog, saj je še časa dovolj, da ji razkrijem to žalost,« je v tistem premišljevanju trpela mati Ana. »Ubogi otrok, naj živi v svetlem upanju, saj drugega itak nima v tej temni mladosti...«

Popolnoma se je znočilo. Zunaj so se oglasili božični zvonovi in razlili svojo bronasto pesem po mrzli kočevski deželici.

Slavica je našgala v kotu pod Križanim načeto svečico ter zape-la s tihim, srebrnim glasom:

»Slava Bogu na višavi
in mir ljudem na zemlji...«

»Da, slava Bogu na višavi,« je za pesmijo svoje nedolžne hčerke v bolečinah šepetala delavka Ana. In debele, vroče solze so ji kakor svetli biseri drsele po izsušenih licih, ko se je nemo vpraševala:

»... In mir ljudem na zemlji.
— — — Kdaj bo napočil, o Bog?«

Božična pisemca kramljajo ...

Na dnu poštnega nabiralnika se je sešlo dva dni pred svetim večerom mnogo pisem, velikih, manjših in prav majhnih, na trdem, dragem pa-

pirju, pa tudi na preprostem. Nekaj jih je bilo na belem, nekaj na barvastem. In koliko je bilo razglednic, ki so nosile voščilo za vesele božične praznike miru in zadovoljstva!

Okrog nabiralnika je bila tema, saj je že mrzel mrak legel na zemljo. Zdajci se je javil glasek v kopici pisem — — —

»Hej... vi tam zgoraj — nikar se ne tlačite tako name, saj je dovolj prostora. Mene čaka dolga pot, rad bi se odpočil!«

»Kam pa potuješ in kdo te pošilja?« je vprašalo drugo pismo.

»Daleč v Bosno! Moram k vojaku! Napisala me je njegova mati. Veselila se je, da se pripelje na sveti večer, pa zdaj ne more prej ko, na novo leto. In zato mu nesem njene srčne pozdrave in sporočilo, da mu jutri speče potico in mu jo pošlje!«

»Tudi mene pošilja mati!« se je oglasilo drugo pismo. »O božiču je navada, da prihajajo otroci domov in se zbirajo na sveti večer okrog staršev... In vendar niso vsa ta sporočila vesela — — —«

»Po čem to sodiš?«

»Pisala me je včeraj tudi neka mati, a imela je oči polne solz. Le poslušajte, kaj piše... »Letos mi bo božič žalosten, prvič brez Mihca! Ponesem mu na grob drevesce, ki bi ga bila okrasila, ko bi bil še med nami.«

»Ah, ljudje imajo mnogo bolesti!« je vzdihnilo drugo pismo... »Tudi mene je napisal človek, ki je mnogo pretrpel v življenju. Starček, sključen

od bolezni, reven in ubog. Nosim njegovo prošnjo za podporo! Ne vem, kako me bo sprejel tisti, ki mu pridem v roke. Toda če bi mogel jaz govoriti, bi mu rekel: Res — tale starček je bolan, strada, nima zakurjene sobe... revež je, potreben človeške pomoči. Usmilite se ga!«

In zdajci se je oglasil od nekod iz kota droban listek.

»Mene je napisalo dekletce, a ne vem, pridem li na pravo mesto. Le pogledjte naslov: »Ljubemu Jezuščku!« In piše: »Ljubi Jezušček, vse leto sem bila pridna, prinesi mi veliko punčko z gibljivimi očmi! In če bi dobila še voziček zanjo, bi ti bila zelo hvaležna.«

»To je srčkano pismo! Otroci sploh radi pišejo Jezuščku, toda uboga pošta ne ve, kam naj taka pisma dostavi...«

»Morda v nebesa?« je menilo neko majhno pismo...

V tem trenutku je nekaj v nabiralniku zahreščalo in vsa pisma so čutila, da se nekam pogrezajo. Poštar jih je pobiral v vrečo...

In tisto malo pismo je še zaklical: »Že letimo v nebesa!«...

Ko mati potice pečejo . . .

Mati je začela mesiti testo za potice.

»Otroci, prebirali mi boste rožine in luščili mandlje!« je dejala Janku in Metki. »Ampak rečem vama — pri tem ne smeta jesti niti ene rožine, niti najmanjšega mandlja! Imam jih ravno za dve potici.«

»Jaz ne bom pojedla niti enega mandlja!« je obetala Metka. »In rožine tudi ne!« je dodala.

»Jaz pa še posebno ne!« je zagotavljal Janko, čeprav so vsi vedeli, kako je sladkosneden.

»Dobro... sedita lepo k mizi, vsakemu dam kupček mandljev, da jih oluščita, potem pa bosta prebirala rožine. Mandlje dajajta na krožnik, lupine pa pustita na mizi!...«

Kakor je rekla, tako je storila.

Otroka sta se lotila dela in škilila drug na drugega, ali morda vendarle kdo od njiju ne je... Spočetka je bilo vse v redu in na krožniku so se kopičili beli mandlji. — Zdajci pa opazi Metka, da se Janko ne-